

victoritadutu@yahoo.com

www.victoritadutu.wordpress.com

VREAU O ALTĂ LUME

ILINCA NATANAEL

2006

VICTORIȚA DUȚU

Cu pseudonimul literar

ILINCA

NATANAEL

***

Aș vrea să dorm ,să dorm
 Dar gândul nu mă lasă.
 Mă pune să-L întreb pe Dumnezeu
 Dacă iubesc, dacă-L iubesc pe El
 Și El răspunde mie cu-aceeași întrebare:
 <Mă iubești ?>
 Doamne,
 Aș vrea să fiu copila
 Ce răsare dintre flori albastre
 Și –Ți spune de departe rîzînd
 Și alergînd spre Tine:
 <Doamne , uite, Dumnezeul meu,
 Ce flori albastre, Ți le dăruiesc,
 Sunt ale Tale, căci Tu le-ai mîngâiat
 În fiecare noapte cînd a răsărit luna.
 Știi, Doamne, Te-am urmărit aseară
 Cum lacrima îți strălucea obrazul,
 În glas de stele , dar tăceai,
 Primește ,Doamne, florile albastre,
 Sunt ale Tale , căci Tu le-ai lăcrimat.

***

Doamne, ziua de astăzi a fost bună
 Pentru că eu acum
 Am putut vedea pentru o clipă
 Pîinea și vinul din altar,
 Cum Te aduc pe Tine prezent
 În mijlocul oamenilor ce Te caută.
 Puțini dintre mulți s-au gândit
 Acum la Tine și Tu ai venit,
 Dar ai stat în taină, că nimeni
 Nu Te-a văzut, dar unii
 Ți-au simțit prezența :
 O frumusețe teribilă i-a înconjurat!!

Aceasta e Iisuse, dragostea Ta,
Prezența Ta în mijlocul celor care
Te cântă, Te caută !!!!!

***

Văd cerul albastru ziua,
Cerul înstelat noaptea,
Văd cerul înnorat în furtună
Și razele soarelui de după nori,
Alergând către mine,
Văd pădurea ce se așterne la orizont
Și ierburile înalte
Ce-mi primesc pașii temători,
Dar dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile și cerul, și stelele,
Unde ești ?
Unde ești ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele ,
Cât de limpezi sunt apele ,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea !
Unde ești Tu,
Cel ce ai creat toate ?
Toate acestea în mijlocul cărora
Eu trăiesc,
Unde ești Tu, Tu cel ce ai făcut toate ??!
Cât de frumoase sunt florile astea ,
Lăcrămioarele, cât de albe,
Ca niște clopoței.
Cât de verzi și ascuțite și lungi
Le sunt frunzele !
Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde ești, unde ești ?

Și Tu, Tu , iubitorule,
 Cel ce ai creat toate ?
 Unde ești de nu-mi este teamă,
 De nu-mi este frică să merg
 Prin pustietățile astea ?

La o fântână stă Cineva, cu capul plecat
 Între palme, rezemat.
 Oare Cine-o fi Cel Ce stă
 Cu ochii închiși, cu ochii plânși ?
 M-am așezat lângă El și-am tăcut,
 Și toate întrebările dispăruseră.

***

Iisuse, atunci când mergeai de unul singur
 În munți să Te rogi,
 Dimineața înainte de zori,
 Sau seara pâna dimineața în soare,
 Nu te-nspăimânta Doamne,
 Piatra din jur
 Și singurătatea de-afară ?
 M-am întrebat Doamne de mii de ori,
 Oare cum Te rugai Tu
 În singurătate și teamă ?
 Nu Te înspăimânta piatra muntelui
 Prin răceala ei?
 Stelele reci și îndepărtate
 Nu Te înspăimântau,
 Iar oamenii ce roiau în jurul Tău,
 Nu Te umpleau de spaimă, de groază,
 Nu Ți-a fost silă de noi niciodată ?
 Când ridicam pumnul înverșunați,
 Gata să Te lovim, gata să Te ucidem ?
 Toată creația Ta în care Tu ai locuit
 Nu Ți-a strâns sufletul în singurătate ?
 Nu Te-au înspăimântat oamenii,
 Nu Te-au înspăimântat pietrele ,
 Furtunile și înghețurile nu Te-au înspăimântat ?
 Nu înțeleg de ce a trebuit să Te naști,

Când lumea aceasta e sortită pieirii ?
 Doamne, desigur eu gândesc după gând omenesc,
 Dar cum aş putea gândi Doamne ?

***

Doamne, cosmosul întreg e creația Ta,
 Tu le-ai creat, Tu ai creat stelele și lumina,
 Iar copacul acesta de care eu mă sprijin cu mâna,
 Sunt martorii Tăi, căci Tu ne-ai creat.
 E noapte și mi-i atât de frig,
 Îmi era într-un timp bine,
 Când era soare afară și cald,
 Dar dintr-o dată a venit noaptea,
 Nu se mai vede bine în jurul meu,
 Doar stelele și luna pătrund
 Prin crengile copacilor cu lumina lor,
 Până la mine , până la pământ.
 E noapte, e lumină și e atât de frumos,
 Dar eu nu pot atinge frumusețea asta
 Decât cu privirea,
 Această frumusețe mă respinge,
 Îmi e străină , eu nu pot,
 Nu pot trăi în mijlocul ei,
 Eu nu pot fi însăși această frumusețe.

***

Doamne, sunt un copil.
 Aș vrea să fiu un copil,
 Dar lumea din mine nu mă lasă,
 Oamenii mă provoacă la duel.
 Lumea din afara mea mă încorsetează.

Doamne, nu sunt liberă,
 Cum să vin în libertatea Ta ?

***

Dar cuvintele, cuvintele,

Ce sunt ele cuvintele ?
 De ce Tu ai vrut ca noi să vorbim ?
 Dar cum să descopăr eu, Doamne
 Vorba aceea care să Te cheme pe Tine,
 Cum să descopăr eu cuvântul
 Prin care eu să pot vorbi cu Tine?
 De ce caut mereu cuvinte sofisticate,
 Când cuvintele astea simple și minunate
 Exprimă atâta sinceritate, atâta frumusețe?
 De ce caut mereu cuvinte mari,
 Ca să nu Te pot exprima,
 Prin care să nu înțeleg nimic,
 Să mă rătăcesc
 Și nici eu nu mai știu unde sunt.
 Ce mare dar ne-ai facut, Doamne,
 Cuvintele, cuvintele astea simple, directe...
 Și care e cuvântul prin care eu
 Aș putea să-mi descopăr
 Taina mea, taina iubirii mele cu Tine,
 Cu Tine și cu lumea Ta ?

***

Doamne, eu sunt în așteptarea
 Unei iubiri, unei iubiri,
 Atât de mari, cum n-am mai trăit niciodată.
 Eu sunt în așteptarea unei iubiri
 Și cât de minunată este această așteptare,
 Când eu îmi închipui mereu
 Cum va fi iubirea aceea a mea,
 Când eu Îl voi iubi pe El,
 Pe Cel nespus de minunat !
 Mi-e și frică să spun,
 Cât de fericită voi fi.
 Eu sunt în așteptarea unei iubiri
 Și sunt nespus de fericită!
 Îți mulțumesc Dumnezeu
 Pentru liniștea mea.
 Doamne, Tu ești cu adevărat
 Nespus de frumos !

***

O, Doamne, îngerul ce Tu mi l-ai trimis
 M-a lăsat pe mine să zbor
 În locul lui,iar el a stat în locul meu
 Să mă privească pe mine cum zbor,
 Am schimbat locul unul cu altul,
 Eu și cu îngerul meu,
 Eu zburam până departe spre stele, spre lună,
 Iar el se ruga în locul meu.
 Toți sfinții i-a adunat în jurul lui
 Și se rugau împreună pentru mine,
 Iar eu nu știam asta,
 Că ei mă iubeau atât de mult pe mine.
 Eu zburam și dansam deasupra stâncilor
 Și nu-l mai vedeam pe înger
 Cum stă îngenunchiat în locul meu
 Și se roagă lui Iisus să-mi primească
 Zborul ,dansul ,iubirea.
 Eu dansam și plângeam ,rugându-mă neîncetat
 Împreună cu îngerul
 Și deodată el mi-a strigat
 De acolo de jos,de departe:
 ”Vezi, vezi, uită-te în stânga ta,
 În stânga ta uită-te, că vezi pe Cineva”
 Dar nu puteam să mă uit,
 Pentru că nu vedeam,
 Dar simțeam că Cineva e cu mine,
 Știam că Cineva dansează și zboară
 Împreună cu mine, era prea mare fericirea.
 Când am oboist,am venit lângă înger
 Iar el mi-a zis: “L-ai văzut, L-ai văzut ?”
 “Nu”,i-am răspuns,”vai”,mi-a zis îngerul,
 Era El și zbura împreună cu tine,
 Cum de nu ai văzut ?”
 “Nu puteam să văd, mă încurcau lacrimile,
 Dar spune- I, te rog îngerășule,
 Că eu am simțit că dansează cu mine
 Și să mă ierte că nu L-am privit,

Fiindcă eu numai la El m-am gândit,
Spune-i,te rog,îngeraşule !”

***

<Domnul meu şi Dumnezeuul meu>
I-a zis Toma necredinciosul lui Iisus,
Nici un apostol nu i-a mai zis aşa
Decât el , când i-a pipăit rănile după înviere.
Dacă eu aş putea să-Ți spun, Iisuse al meu,
<Domnul meu şi Dumnezeuul meu>
Aş fi cea mai fericită femeie din lume,
Cât de fericită aş fi,
Pentru că iubirea Ta e infinitul,
Dar nu ştiu cum să spun
Pentru că nu e decât o reprezentare,
E un infinit asemănător întunericii,
Dar întuneric ce se luminează
De o lumină ce-i în preajma minţii mele,
Dar nu o văd, ci doar mi-o închipui
Şi mi-o doresc să fie.

***

Parcă toată creația Ta
Aş vrea s-o dau la o parte,
S-o dau la o parte,
Ca pe-o perdea,
Iar dincolo de ea ai fi Tu,
Ai fi Tu cu brațele întinse spre mine.
Dacă aş putea da
Toată creația Ta la o parte
Să te privesc doar pe Tine,
Doar pe Tine să Te pot vedea...
Dar Tu ești atât de departe!!!
Şi totuși, ceva se întâmplă
Cu această creație a Ta
Ceva se întâmplă,

Începe să se miște ceva,
 Să plece departe!
 E oare mâna Ta
 Ce dă la o parte perdelele
 Ce acoperă ușile
 De mult descuiate,
 De mult deschise?
 Sau poate vântul
 Ce se-nfioară
 La apropierea Ta?

***

Creația Ta e asemeni muntelui
 Ce stă măreț în fața mea
 Iar Tu îmi ceri să am atâta
 Încredere în Tine , atâta iubire
 În iubirea Ta , încât, încât
 Să-i cer muntelui să se arunce
 În mare și el mă va asculta,
 Adică să se dea la o parte
 Din fața Ta, ca eu să Te pot vedea!
 De ce Doamne,mi se pare uneori
 Că e mai simplu să sap o cărare
 Sub rădăcina muntelui,
 Să sap un tunel prin piatra lui,
 Ca eu să ajung la Tine departe,
 De parcă Tu ai sta pitit în dosul muntelui
 Iar eu nu Te-aș putea vedea?

***

De multe ori am vrut Doamne
 Să le spun munților să-mi arate
 Unde stăteai Tu când erai singur
 Și Te rugai,iar munții nu mi-au arătat
 Decât crestele lor aurite de soare

Și făcliile lor purtătoare de stele.
 Am întrebat din nou munții
 Și i-am rugat să-mi arate
 Pe unde mergeai Tu,
 Când apele își închinau sfioase
 Dansul lor la picioarele Tale
 Și munții nu mi-au răspuns.
 Ei au lăsat frunzele lor verzi
 Să devină lumină albastră
 Purtătoare de stele.
 Am cerut munților să-mi arate
 Unde dormeai Tu liniștit,
 La rădăcina unui copac
 Cu capul pe o piatră
 Și munții au început să strige la mine
 Cu tunet și m-am înspăimântat.
 Am stat și m-am uitat la munți
 Zile în șir, așteptând răspunsul
 Dar ei tăceau clipă de clipă
 Și crestele lor luminate de soare
 Se uitau la mine triumfător.
 M-am simțit atât de singură Doamne
 Și atât de dor îmi era să Te aflu
 Că m-am hotărât să cobor și să urc
 Povârnișurile pietroase ale munților.
 Plângeam și mergeam iar disperarea
 Creștea în mine și mi-a venit să adorm
 La rădăcina unui stejar,
 Când am auzit deodată un glas:
 <De ce dormi, nu ai voie să dormi,
 Aici nimeni nu doarme,
 Până în vârful muntelui nu ai voie să dormi!
 Mergi și vorbește-mi,
 Că eu te aștept, te aștept, te aștept..... >
 <Merg Doamne, uite că merg
 Și nu există nici o cărare
 În fața ochilor mei,
 Mai e mult Doamne , până departe?
 Mai e mult, mai e mult,
 Mai e mult ???....>

***

Copilul dansează în lumina lunii
 Și Dumnezeu veghiază
 El privește zâmbind,
 Jocul copilului, dansul copilului
 În lumina lunii,
 În lumina soarelui
 Și copilul dansează
 Deasupra lanurilor de grâu,
 Deasupra livezilor înflorite
 Copilul dansează în lumina norilor
 Zburând peste ape
 Și El din cer plânge
 Plânge cu lacrimi de flori
 Înconjurând copilul
 Ce dansează plângând
 În lumina lunii.
 Copilul dansează
 În brațele Lui, în brațele Lui,
 Ce l-au cuprins de acum
 Într-un dor nesfârșit
 Și copilul niciodată,
 Niciodată nu va mai plânge.

***

Ce fericire Doamne să pot vedea
 Lumea din mine și să pot striga.
 Lumea pe care eu o trăiesc
 E o lume perfectă,
 E o lume perfectă,
 Pentru că ea e doar în inima mea
 Și nimeni nu poate pătrunde în ea
 Pentru că e numai a Ta
 Și numai Tu locuiești
 În lumea mea perfectă.
 Nimic din afară nu poate veni
 Să-mi tulbure liniștea,

Lumea mea perfectă să mi-o ucidă
 Oricât de multe rele aş vedea,
 Lumea de-afară îmi rămâne străină,
 Iar eu simt că numai aici,
 Acasă cu Tine, în mine
 Eu sunt eu,şi totuşi sunt alta
 Şi câteodată mă minunez de ceea ce sunt.

***

Doamne, oare timpul acesta
 Pe care noi îl măsurăm cu ceasurile
 Şi ne uităm plimbându-ne
 De la noapte la zi şi de la zi la noapte,
 Oare timpul acesta nu e doar o iluzie ?
 De ce oare să numim timp
 Scurgerea aceasta de clipe,
 De la răsăritul soarelui până la apus
 Şi de la apusul soarelui până la răsărit.
 Doamne , eu când mă gândesc la Tine,
 La bucuria ce Tu mi-o dai uneori,
 Pentru mine nu mai există timp
 Ci doar veşnicia Ta din inima mea
 Şi timpul devine pentru mine
 Doar o iluzie.
 O, Doamne, nu există decât veşnicia Ta,
 Timp nu există, ci-i doar o părere.

***

Sfinte Botezătorule Ioan,
 Astăzi lumea te sărbătoreşte,
 Eu nu te-am sărbătorit şi e seară,
 Sunt tristă şi îmi curg doar câteva lacrimi
 De tristeţe şi de durere că nu m-am rugat,
 Nu m-am gândit şi nu am vorbit cu Iisus.
 Oare de ce nu m-am rugat astăzi,
 Sfinte Ioane, oare de ce ?
 Ajută-mă şi pe mine să-L pot urma
 Pe cel care ți-a fost atât de prieten

Și te-a iubit atât de mult
 Că Te-a considerat pe Tine,
 Cel dintâi dintre prooroci.
 Tu ai fost atât de mare
 Și încă mai ești pentru mine măcar,
 Dar știi ce mă doare , frate Ioane,
 Că nu-L pot iubi pe Dumnezeu, nu-L pot slăvi.
 Tu cum făceai, cum trăiai, de ce erai atât de nebun
 După adevăr și atât de smerit,
 Atât de lipsit de orgolui încât ai spus
 Cuvintele astea pe care nu le înțeleg,
 Nu le pot trăi, nu le pot rosti:
 « El trebuie să crească,
 Iar eu trebuie să mă micșorez »
 Înțelegi Sfinte Ioane, înțelegi ?
 Pentru că eu nu pot trăi aceste cuvinte
 În fața lui Dumnezeu, de ce , hai spune-mi !
 Roagă-te pentru mine prietenului tău
 Și Dumnezeul nostru, Iisus, să-mi dea mie
 Dragostea pentru El și smerenia,
 Pentru că dragostea și smerenia sunt niște stări,
 Niște sentimente atât de liniștitoare,
 Dragostea pentru Iisus, pentru Dumnezeul meu ,
 Este atât de frumoasă, dar eu nu o pot trăi,
 Nu o pot simți, de ce nu-l pot iubi
 Pe Iisus ca pe Dumnezeu și Dumnezeu
 Devine pentru mine atât de străin
 Și eu nu mai știu în cine să cred.
 O , Doamne, Iisuse, Tu ești Dumnezeu !!!

***

Domane, acasă e locul cel mai minunat
 Pe care l-am putut visa vreodată.
 Doamne, sunt o călătoare prin pustiu,
 Prin pustiul acesta plin de oameni,
 Asemeni umbrelor colorate și umblătoare.
 Doamne, acasă nu e pustiu,
 Acolo mă iubește mama și tata
 Și frații mei și surorile mele,

Acasă e mamaia cea bătrână,
 Ce m-așteaptă să vin să-i aduc apă,
 Acasă e copilăria mea Doamne,
 Și acolo am plâns cel dintâi.
 Acasă e fericirea mea,
 Acolo casa nu mi-ar fi pustie,
 Pentru că acasă ești numai Tu,
 Numai Tu Doamne, numai Tu.

***

Doamne, în inima noastră
 E o casă atât de frumoasă,
 Dar nu pot s-o descui,
 Pentru că nu pot intra acolo
 Decat împreună cu Tine !
 Doamne, ce fericită sunt
 Că Tu ești, că Tu ai înviat,
 Că Tu ești viu,
 Că Tu înviezi mereu
 În inima noastră,
 Pentru că Tu poți să vii
 Cu mine în camera mea.

***

Doamne, în mine durerea ară
 Cu un plug în brazda sufletului,
 Sămănând sămânța iubirii
 Și cât mă doare ,
 Cum se desface fiecare brazdă
 De carne din mine și cum îmi curg
 Lacrimile mele de sânge alb,
 Primind cuvântul nemuritor
 Al iubirii Tale.
 Cât de mare îmi este uitarea
 Până când cuvântul Tău
 Devine floare nemuritoare în mine.
 Doamne,

Până când sămânța
 Ta va încolți în mine ?
 Domnul meu și Dumnezeul meu,
 Până când, până când plugul acestei vieți
 Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare
 Și până când sângele meu alb
 Va curge în pâraiele
 Din care florile mele se vor hrăni
 Și vor crește și vor înflori.
 Voi ajunge oare până atunci când Tu,
 Coborând din cerurile Tale atât de înalte
 Și atât de aproape de carnea mea,
 Te vei plimba prin răcoarea serii
 Printre florile mele și copacii mei înfloriți
 Ce au crescut în trupul meu ?

***

Lacrimile roșii ale soarelui
 Se revărsau pe fruntea inimii
 Și le ascultam clipocitul lor tăcut
 În râurile mele
 Și-a tăcut,
 Și-a tăcut sunetul lacrimei,
 A tăcut
 Și-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
 Pustiu de cruci,
 De mâini înălțate , de aripi,
 De mâinile mele tăcute,
 De obrazii mei reci și goi
 "Hei" m-am auzit întrebată,
 <Tu , pe cine iubești?>
 <Nu știu> I-am răspuns,
 Iubirea e o taină>
 Și El m-a întrebat din nou
 <Pe cine iubești ?>
 Și iarăși I-am răspuns <nu știu>
 A tăcut... a tăcut...a tăcut...
 S-a lăsat noaptea
 Și El m-a întrebat din nou

<Pe cine iubești ?>
 Am tăcut,
 El a început din nou să tacă.
 Am tăcut și auzeam clipocitul
 De rouă al soarelui...
 După timp îndelungat
 Am început să strig cu lacrimi
 De sânge alb
 <Dumnezeule...Dumnezeule...>

***

Stau undeva pitită,
 Nici eu nu mai știu unde sunt
 Și universul din privirile mele mă-nghiață,
 Stelele mă fac să amețesc.
 Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc,
 Nici un cuvânt universul nu scoate,
 Numai noi oamenii vorbim între noi,
 Prin cuvinte absurde.
 Câtă singurătate, câtă pace respingătoare !
 Toată tăcerea asta din creația Ta
 Mă înghiață,
 Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,
 Să-mi înalț gândul meu la Tine,
 Ce m-aș fi făcut de atâția ani,
 De singurătate.

***

Domne, cât de sublimă este creația Ta
 Și cât de departe sunt eu de Tine !
 Cum aș putea săruta floarea aceasta de pe lac,
 Nufărul acela minunat dacă e atât de departe,
 E noapte și e frig,și nu pot zbura până acolo,
 Nu pot să înot ,apa e rece,
 Nu pot să mă desprind de copac,
 Până la vârfurile brazilor să-i mângâi,

Nu pot ajunge,
 Nu pot zbura până la stele și înapoi,
 Nu pot ajunge pe fundul lacului să ating
 Nisipurile și rădăcinile florilor.
 Totul mă respinge , Domne, prin necunoaștere.

Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
 Ce minunată este, Doamne !!
 Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
 Dar ea nu știe că eu sunt aici.
 O singură mișcare dacă aș face,
 Ea ar zbura, ar fugi
 S-ar îndepărta de mine, pentru că ea știe
 Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
 Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne
 Și cât de străină sunt eu de esența ei!
 O, Doamne, dacă Tu ai fi aici lângă lacul acesta,
 Lângă lebăda aceasta ce plutește frumos,
 Cât de minunat ar fi, aș zbura cu Tine pretutindeni.
 Tu m-ai ține de mână și aș putea zbura până la
 stele
 Și aș lua stelele și le-aș presăra
 Peste munți și peste copacii aceștia frumoși,
 Și peste lebăda aceasta minunată.
 Împreună cu Tine, îisuse aș putea să înot,
 Împreună cu lebăda aceea printre nuferi
 Și ea nu s-ar teme de mine,
 Nu s-ar îndepărta, aș pluti cu Tine deasupra lacului
 Și aș înceta să mă tem.
 Ar înceta singurătatea mea, Te-aș iubi oare mai
 mult ?
 Cât de orbi îmi sunt ochii în întunecimea asta
 Și cât de departe sunt de Tine, de frumusețea Ta !!
 Da, da și locuind în mijlocul acestei frumuseți.!!!

***

Frumoase sunt lucrurile din preajma mea
 Ele mă trimit cu gândul la Tine
 Omul mă înspăimântă cel mai mult,

El mă face să mă simt departe de Tine,
 Cu cine să mă asemăn eu, Doamne ?
 Cu florile Tale ca să pot trăi ?
 Dar aici flori nu mai sunt,
 Decât flori de contrabandă.
 Aici doar banii înfloresc și patima omului,
 Pentru ei, pentru nimicurile prea importante.
 Unde să fie inima mea,
 Ca eu să știu că floarea inimii mele
 Este floarea Ta ?
 De multe ori mă întreb Doamne,
 Oare cuvintele mele sunt cuvintele Tale ?
 Oare nu cumva vorba mea
 Ține de o altă dezordine ce nu e legea Ta ?
 Mă înspăimântă Doamne
 Până și lucrurile din preajma mea
 Când ele sunt atinse de oameni.

***

Doamne, dacă aș putea scăpa
 De toate amintirile mele,
 Dacă aș putea scăpa de toate aceste imagini
 Ce-mi taie privirile, ce-mi dărâcă ochii,
 Doamne, dacă aș putea trăi din nou,
 Copilăria mea
 Doamne, cât de minunată este speranța Ta
 Prin gândul meu la Tine !

***

Oare să prind curaj să visez?
 Oare să prind curaj să scriu?
 Oare să prind curaj să închipui?
 Poate că numai așa voi putea să zbor.
 Eram atât de departe de mine,
 Atât de departe și am pornit-o
 În goană prin pădurea copilăriei mele

Și tot fugeam, fugeam, fugeam,
 Mi se părea uneori că visez
 Și că-n visul meu zbor, zbor, zbor
 Peste toată frumusețea naturii
 Și peste visul meu, peste corpul meu
 Peste totate amintirile mele să zbor.
 Peste tot pământul!

***

M-am oprit în fugă lângă un copac,
 Lângă copacul acela unde eu mă rugam.
 Ah ! de câte ori nu m-am rugat Lui.
 De câte ori nu am plâns,
 Nu am plâns,
 Că nu știu ce-i cu mine
 Și că mi-e silă de viață și o urăsc,
 De câte ori nu l- am spus, la copacul acela, Lui
 Tot ce puteam spune,
 l-am spus că nu mai pot trăi
 Că nu mai pot iubi,
 Că mi-e silă de viață,
 Că nu mai pot trăi, ah de câte ori,
 De câte ori cu ochii înlăcrimați, n-am privit,
 N-am privit cerul înstelat printre crengile
 Încărcate de umbră și lumină strălucitoare,
 De câte ori nu m-am simțit fericită,
 Lângă copacul acela, de câte ori după plâns
 Sau după vorbe înverșunate, o speranță nouă
 Îmi învăluia sufletul și plecam zburând,
 Să mai trăiesc încă o clipă, încă o oră, încă o zi,
 Cât de minunat era salcâmul acesta!
 Aici era mănăstirea mea,
 Salcâm ce-a crescut la marginea lacului.
 Ce ciudat, ce frumos salcâm, când era în floare!

HAIDEȚI TINERI

Aprilie '93

PARTEA ÎNTÂI

Hei, neam ajuns de ocară
 Nu auzi cum plânge Dumnezeu
 La fiecare poartă închisă?
 Voi, cei însingurați de păcatele voastre,
 Voi, cei însingurați din cauza urii din voi
 Lepădați tina păcatului vostru
 Și întindeți brațele spre Iisus Hristos
 Iisus Hristos, Mântuitorul lumii!!
 Tineri , voi ce sunteți bătrâni
 Pentru că sunteți bătrâni sufletește,
 Aruncați bătrânețea din voi,
 Primind lumina lui Iisus,
 Primind lumina de candelă
 În ochii voștri spurcați de săruturi,
 De idei ce nu v-au folosit niciodată,
 De țigări și dansul satanei.
 Și-a făcut omul jucării,
 Ca să-și uite de păcate,
 Să-și umple timpul lui gol de gândire
 Și l-a uitat pe Dumnezeu-e atât de simplu!!
 Și-a făcut mașini, blocuri , avioane,
 Are știința cu care creează goluri de aer,
 A distrus copacii și a strivit florile
 Și crede cu atâta mândrie în el,
 E persoană importantă în lume,
 Devenit din maimuță om !!!
 Își aprinde becuri și le-nchide când vrea,
 Astea țin loc de soare , de lumină,
 Dă drumul la muzică , la casetofon
 Și aude spurcăciunile lumii cântând,
 Dă drumul la televizor
 Și vede femeile goale cum se-ntind ca viermii.
 E bogat, are de toate “învățatul” nostru,
 Pleacă în străinătate să-și “etaleze cunoștințele”

America e la modă, nu mai e Parisul,
 El nu-și vinde țara, și-o dă degeaba,
 Nu-și mai place neamul, e de proști, de calici,
 Nu are dolari România, nu are, e calică,
 Nu are oameni vrednici să-i asculte vorbind.

PARTEA A DOUA

Haideți tineri, feciori și fecioare,
 Voi haiduci minunați ai neamului meu,
 Intoxicați în felul acesta, nu simțiți,
 Nu simțiți ,cum acel ceva sensibil din voi,
 Plânge de frică să nu fie distrus?
 Prinți și prințese ai neamului meu,
 Nu vă apasă povara prostiei din jur?
 Haideți tineri adevărați
 Să devenim tineri prin lumina Liturghiei,
 Să devenim tineri desăvârșiți,
 Cântând lui Dumnezeu și oamenilor despre iubire.
 Noi, cei ce ne temem de bătrânețe,
 Noi , cei ce ne temem de moarte,
 Să aruncăm toată scâraba ce vine din tină,
 Sfințindu-ne trupul nostru,
 Îndumnezeindu-ne speranța noastră,
 Înălțându-ne sufletul nostru,
 Pentru a deveni îngeri aici pe pământ.
 Hei , tineri monahi și mireni totodată,
 Să fim tineri prin rugăciunea noastră,
 Găsindu-l pe Dumnezeu, pe pământ fiind,
 Nu mai suntem bătrâni, nu mai suntem morți,
 Suntem pururi tineri, chiar si bătrâni fiind.
 Să aruncăm, să aruncăm toate păcatele noastre,
 Nu vedeți câtă suferință aduc?
 Să ne spălăm trupul și sufletul nostru,
 Prin botezul lacrimilor noastre,
 Să venim la Iisus, Mântuitorul lumii,
 Căci prin El moartea este învinsă,
 Suntem în viață și prin viață în El.

Haideți, haideți tineri și vârstnici,
 Monahi și mireni totodată,
 Să răsturnăm sufletul nostru cel întinat,
 Întinat de păcate,
 Să devenim pururi tineri în lumina lui Iisus,
 Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,
 Înălțat la ceruri și prezent cu noi,
 În serile de taină a rugăciunii noastre.
 Haideți , haideți tineri,
 Nu vedeți ce greu este să fii singur?
 Singur numai cu prostia și cu păcatele tale
 Și a celor din jur?
 Singur și numai cu dorința de a fi alături
 De cel care luptă la fel ca și tine?
 Haideți , feciori și fecioare,
 Haiduci minunați ai neamului meu,
 Plăieși tineri ai sfântului Ștefan,
 Lucrați tainic prin rugăciunea voastră,
 Dați perdeaua neguroasă din fața ochilor voștri,
 Mistuiți-vă în codri de gânduri
 Și luați aerul dreptății în piept.
 Hei, mă auziti, mă auziti, prinți si prințese,
 Ajutați-mă, ajutați-mă ,
 Nu mai pot singură, am obosit!
 Hei, hei, mă auziți,
 Nu suntem calici, nu suntem neam de ocară,
 Putem răsturna răul din noi și din lume,
 Putem învinge moartea sufletului nostru.!!
 Haideți, haideți tineri,
 Să repetăm cuvintele Mântuitorului,
 ”Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru
 Cel din ceruri desăvârșit este!”
 Haideți, să devenim noi înșine
 În propria noastră libertate,
 Prin lumina lui Dumnezeu!
 Să facem din neamul acesta ajuns de ocară
 Să dăinuie printr-o cetate de sfinți.
 Să facem din el așa cum l-a visat Eminescu,
 Și Bălcescu și Iancu, și Tudor Vladimirescu,
 Așa cum îl visa fiecăruia domnitor,

Legat de pământ și de țară,
 De înțelepciune și de Dumnezeu.
 Haideți tineri, monahi și mireni,
 Să ne-ajutăm prin cuvântul nostru lăuntric,
 Nu simțiți, nu simțiți cum cineva bate la ușă
 Iar noi nu deschidem?
 Haideți să privim , să privim la minunăția naturii
 Și vom auzi, vom auzi , cum cântă Dumnezeu!!!
 Hei, frumusețe tânără și trainică ,
 Tineri ce suntem tineri și vom rămâne tineri,
 Să aducem jertfa sufletului nostru
 Pe altarul creației,
 Ce este viața noastră îndumnezeită.
 Știți, pământul are nevoie de sfinți
 Cum are nevoie o floare de soare,
 Luați-vă rolul în serios
 Că Dumnezeu ne așteaptă în taină
 Să pângem și să vorbim fericiți
 Alături de El.

Notă: această poezie a fost scrisă în '92 și citită la un
 miting la Iași, în '93, organizat de ASCOR ,in fata
 Palatului Culturii și a apărut imediat pe posturile de
 radio și televiziune .

*

cu sufletul lipsit și gol
 înalț gândul meu la Tine Doamne
 de ce mi se pare că mor
 și singurătatea mă taie în suflet
 de ce îmi e frica de tine?
 De mine, de viața, de lume?
 De ce mi se-ntunecă mintea
 Și lacrimile fără sa-mi curgăimi curg mereu
 mereu plânge sufletul meu
 și nu mai știu ce se întâmplă cu mine
 trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
 și nu mă lăsa să mor mereu
 sa-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

Sufletul meu parcă e un cerc alb
 Gândurile curg libere
 Ca niste pete de culoare albastre
 Cercul meu e alb
 Și e atât de larg
 Și e atât de adânc
 Albul acela parcă
 Mi se desface în aripi
 Uneori...
 Când gândul e mai sălbatic
 Ceva purpuriu începe să-mi
 Nască în suflet
 Ceva purpuriu...
 Și ceva alb, ca o sabie
 Îmi taie de multe ori râul,
 Râul meu de lumină
 Și apă ...de lacrimi...
 Când gândul sălbatic
 Urlă și strigă ...
 O floare albastra coboară
 În cercul meu alb
 Și o mână care îi mângâie
 Frunzele...și o gură..
 Care-i sărută petalele
 Și-mi rostește ușor
 Printr-un alt gând purpuriu
 Îmbinat cu lacrimi albe
 „Primește pacea copilă!”

***

Mă duceam în vis spre izvorul meu
 Ma duceam în vis
 Și acolo eu mă rugam
 Mă rugam
 Și simțeam cum crește iarba
 Cum cresc florile
 Simțeam cum cresc copacii
 Vedeam cum cresc copcii

Copacii...copacii...
 Și mergeam în vis spre izvorul meu...
 Mergeam în vis spre izvorul meu!...
 Izvorul meu!
 Apa...apa...
 Apa izvorului meu îmi inunda privirile,
 Imi spala ochii,
 Imi spala ochii
 Îmi spăla picioarele
 De ce Dumnezeule,
 Căram apa asta în mine?
 De ce, de ce o căram Iisuse?
 Și o beam, o beam,o beam...
 Și simțeam că însetez...
 Însetez, însetez mereu...
 Până când...
 Până când floarea venea spre mine
 Caci eu stăteam sun apă,
 Venea o floare și-mi inunda ochii..
 Îmi inunda ochii...ochii...
 O floare...o floare...
 Ce izvora din izvorul meu..
 Din izvorul meu a izvorât odată o floare...
 O floare...căci eu stam sub ape..
 Ape...ape ce-mi inundau sufletul...
 Și-mi spălau picioarele
 Picioarele pline de colb,
 Pline de nămol...
 Și mâinile mele, și fața mea...
 Și m-am uscat în razele soarelui
 În razele soarelui m-am uscat!
 Ce violet era floare din vis...ce violet..
 Ce violet era floarea din vis....
 Floarea din vis...ce violet...
 M-a doborât rugăciunea...
 m-a prăvălit rugăciunea-n genunchi
 Și-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
 Îmi cautam lacrimile mele-n pământ...
 Și eram doborâtă-n genuchi...
 Și-mi culegeam floare izvorului meu

Izvorului meu.
 Izvorului meu ce pluteam în vis catre el
 Către el...Și pluteam mergând în genunchi...
 Și pluteam mergând în rugă...
 Și pluteam în genunchi...
 Spre un lac...
 Spre un lac ce înflori nuferi
 Și eu plângeam căutându-mi
 Iubirea cereasca...
 Am coborât cu trupul sub ape
 Și iubirea mea în iubirea de floare...
 O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
 Plângea iubirea mea dupa Tine!....
 Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...
 O !..Dumnezeule!...
 O!...Tată..privește la Fiul Tău...
 E de mână cu mine?!.....

***

Am întins mâna mea în fața soarelui
 Și si desfăceau mugurii în flori
 Flori plouau peste tot pământul
 Și cerul se desfăcea , se dechidea,
 Și cerul cobora în inima mea,
 În sufletul meu,
 Se dechidea cerul în flori
 Și curgea lumina în mugur!
 Curgea lumina în mugur!
 Și eu iubeam, eu iubeam,
 Și eram atât de fericită!
 Era soare si curgea lumina!!!
 Speranța!!!!

Era undeva, cineva, pe aici , pe-aproape
 L-am văzut anul trecut
 Era cu ochii albaștri

Și fugea, fugea, fugea...
 Alerga până la un copac,
 Apoi până la izvor,
 Apoi la o stea!
 Până la un nor, alerga, alerga!
 Și deodat' o lumină...
 Când mă uitai
 Avea o icoana în mâini
 Ce-i lumina ochii albaștri
 Și mai avea un penel...
 Și fugea, fugea, fugea...
 Deodată s-a așezat,
 S-a așezat pe unda izvorului
 Și plutea maestrul sfânt
 Și nu mai fugea, penelul fugea...
 Și maestrul stătea, stătea, stătea...
 „Hei, ce faci aici?” l-a întrebat o zână
 „Hei, ce faci aici?” l-a întrebat pădurea
 El n-a răspuns, ci s-a uitata la ceruri,
 Plutea ca-ntr-un vis, răstignit pe o cruce...
 Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
 La izvor un penel apăru... de argint...
 Ba de aur... diamant? Nu știu!
 Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
 Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
 Se ruga, se ruga, se ruga
 Și a apărut o stea... o stea... o stea...
 Maestrul sfânt!!1

Și aud clopotele cum bat
 Și în mine cântecul sună
 Vară, vară, dă-mi și mie căldură
 Căci mie mi-e frig
 Și inima îmi îngheață iubirea...
 Știi... știi... clopotele cum bat
 Le aud sunând, umplând universul

Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
 Și stelele nasc și cântă în sunet de raze
 În dangăt de vis, adunat într-o frunte,
 Într-o frunte mâiastră de sfânt,
 Oglindit într-un zbor, în dangăt de cântec,
 Fiindcă acum e Bune Vestire
 Îngerul vestește mereu,
 Vestește lumii întregi
 Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.
 Hei , prieteni,
 Hai să cântăm în sunet de clopot
 Și vioara să-și sune în doină iubirea...
 Prieteni, prieteni,
 Îngerul a vestit
 Că Dumnezeu s-a născut printre oameni
 Uitați, îngerul aduce solia
 Priviți, priviți universul cum vine cum cade în sunet de
 stea
 Peste ochii din noi oboșiți de lacrimi și rugă,
 Vedeți, vedeți prieteni
 Îngerul a venit să vestească lumina
 Dumnezeu s-a născut printre oameni,
 Maria, Maria,, Fecioara
 Ascultă și se-nalță la cer, la cer,
 Dumnezeu e aici , lângă noi,
 Universul coboară prin raze, prin raze de foc,
 Și Fecioara, și Fecioara,
 Ascultă pe înger, ascultă pe înger,
 Și Fecioara va naște un prunc, pe Iisus,
 Îngerul aduce Buna Vestire,
 Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
 Haideți prieteni, haidem...
 Copotele sună într-una în univesr
 Nu mai suntem singuri prieteni...
 Suntem cu El, priviți-L cum naște,
 Priviți-L cum naște în noi!!!!

*

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
 Dacă Te-am putea purta viu
 În locul inimii noastre și de acolo din locul acela
 Atât de tainic să vorbești cu noi, să vorbești cu mine,
 Dacă inima mea ar putea vibra
 La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
 Adică la Tine, la iubirea Ta,
 Dar cum să păstrez Doamne,
 În amintirea mea această mare minune,
 Care e iubirea Ta?

*

Orașul e înspăimântător dar aparent prielnic,
 În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
 Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
 La crimele tale strigătoare la cer.
 Dacă astăzi homosexualitatea și prostituția
 Devin legi binecuvantate de stat,
 Mâine și crima va fi o lege
 Împotriva omului sfânt.
 O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
 De ce mi-ai dat să trăiesc
 Într-o lume atât de nebună.
 Oare dacă m-aș fi născut , Iisuse
 Pe timpul Tău, aș fi strigat , Domne
 Cu îndârjire <răstignește-L> ?
 Nu aș fi plâns la picioarele Tale,
 Însângerate și m-aș fi bucurat cu Tine
 Când ai venit înviat către noi toți,
 Părăsiți și batjocoriți de cei ce
 Te-au ucis pe Tine ?
 Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
 Cum să fac să nu mă înșel
 Că Dumnezeuul meu ești Tu
 Și numai Ție trebuie să mă închin eu
 Iar Tu ești cel ce mă iubești și mă chemi la Tine ?

*

O, nu , cât de mult doream
 Singurătatea unui pustnic,
 Dar nu în pustia pădurii
 Ci în pustia unui oraș mare,
 Atât de mare încât să te sufoci,
 Încât nu mai știi unde ești
 Și nu mai știi cine ești
 Dar pustiul acesta este la fel de frumos
 Ca și pustiul pădurii,
 În loc de flori, copii mici zâmbesc
 Și în loc de copaci înfloriți
 Oameni stresați și crispați,
 Cu grija încrețită pe frunte
 Și cu sărăcia pictată pe haine.
 În loc de fiarele pustiului
 Sunt oamenii ce nu te cunosc
 Și pictisiți , cu arma ucigătoare
 În suflet, trec peste tine
 Ca peste un gunoi.
 Cum să nu te rogi în acest pusti,
 Atât de înfiorator și cu atâta moarte,
 Unde oamenii cad secerăți ca iarba câmpului
 De bolile sufletului ce ne biciuie în iad.

*

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
 Câtă bucurie îmi aduce singurătatea mea,
 În liniște mă gândesc laTine
 Și câtă pace are sufletul meu,
 Nu mai plânge cu atâta durere
 Ca atunci când eram
 Numai eu singură pe pământ
 Fără Domnul , orfană de tot ,
 Fără nici o mângâiere în suflet.
 O, cât de naivă eram atunci
 Să nu mă gândesc eu la Domnul,
 Cât de mult mă iubește ,
 Nici nu mai pot să înțeleg de ce plângeam
 De ce eram atât de deznădăjduită.

Dar acum sunt singură cu Dumnezeuul meu
 Și pacea lui coboară peste mine,
 Am închis ochii și adorm mereu.
 Câtă liniște ai dat , Doamne,
 Sufletului meu ce nu mai este singur.

*

Sunt singură cu Dumnezeu,
 Nu e nici un om în odaia mea,
 Eu stau și ascult, ascult singurătatea cum tace,
 Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
 Domnul e cu mine și eu sunt fericită.
 E noapte, orașul are becurile aprinse,
 Mașinile vuiesc și oameni merg pe străzi
 Fiecare cu gândurile lui,
 Câtă lume adunată într-un oraș
 Atât de mare, cu atâtea mașini,
 Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie,
 Dar zgomotul acesta de fond
 Nu ajunge până în chilia mea
 Dintr-un bloc cu zece etaje,
 Sunt foarte mulți oameni în blocul acesta.
 Mă rog mai ales pentru cei triști și pentru mine,
 Oamenii mă înspăimântă de moarte,
 Cu păcatele lor iraționale,
 Cât depictisitori sunt oamenii
 Când nu vorbesc despre Dumnezeu
 Stau în chilia mea dintr-un bloc
 Și mă rog în singurătate cu Domnul,
 Ce pustiu... !!!

*

Doamne ,ce fericită sunt
 Că vei veni cu mine
 În camera mea încuiată
 Și vom sta împreună acolo
 Poate atunci Doamne,
 Îți voi putea spune

Cât de mult Te iubesc.
 Doamne, nu-i așa că eu Te iubesc
 Cât de mult imi doresc ,Doamne
 Ca însfârșit eu să Te pot iubi
 Și să fim împreună cu sfinții toți
 Și toata creația Ta , Doamne,
 Împreună cu Tine să fim
 Și dragostea Ta de Sfântă Treime
 Să danseze ,Doamne în sufletele noastre.

*

Doamne, in inima noastră
 E o casă atât de frumoasă
 Dar nu pot s-o descui,
 Pentru că nu pot intra acolo
 Decât împreună cu Tine !
 Doamne, ce fericită sunt
 Că Tu ești, că Tu ai înviat,
 Că Tu ești viu
 Că Tu înviezi mereu
 În inima noastră
 Pentru că Tu poți să vii
 Cu mine în camera mea.

*

Doamne, Tu nu ai murit,
 Tu nu mori niciodată,
 Tu nu poți muri, Tu înviezi,
 Tu înviezi în inimile noastre,
 În iubirea și fericirea noastră.
 Tu ești, Tu înviezi
 Acolo unde noi murim
 Ca să ne înviezi și pe noi
 Și să nu mai fie moarte.

*

Va fi sărbătoare, Doamne,
 În ziua aceea tot omul va plânge
 De fericire mare, pentru că noi

Noi toți, atât de chinuiți
 Și atât de triști
 Vom râde și ne vom bucura
 Fiincă ne-am reântors însfârșit acasă,
 Pentru totdeauna acasă, acolo unde
 Iubirea plutește peste tot
 Și unde Tu ne aștepti cu brațele deschise
 Pentru îmbrățsarea iubirii
 Ce ne-am dorit-o și pentru care am rătăcit ,
 Ce fericită voi fi atunci , Doamne,
 Când Te voi privi în ochi
 Și – Ti voi spune însfârșit
 <Doamne, Tu ești !>

*

Iți dai seama ,Doamne,
 Noi doi și cu oamenii
 Împreună vom pluti
 Și vom dansa
 Asemeni ploilor
 În zborul curcubeului
 Și asemeni privirilor ce
 Te văd.

*

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
 în ziua cea mare, când totul va fi nou,
 Când va fi sărbătoare și vom zâmbi iarăși,
 Dar voi zâmbi pentru prima oară,
 Căci sunt în casa Ta, căci Te iubesc.
 O, Doamne, ce fericire,
 Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
 Cum nu am putut niciodată să Te văd.

*

Doamne, florile astea albastre
 Au umplut pământul cu parfumul lor.

Doamne, îți dai seama, tot pământul
 Să vibreze la chemarea Ta,
 La cântecul Tău,
 Tot pământul să cânte odată cu Tine
 Și noi oamenii să cântăm
 Plutind în jurul Tău,
 Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
 Asemeni florilor în jurul apei
 Și asemeni ochilor mei ce se învârt
 Plutitori și visători , strigându-Te
 Și privindu-Te să Te gădesc.

*

Trebuie să fie un lucru minunat
 Să –l ai pe Dumnezeu cu tine neâncetat
 Și să vorbești cu El asemenea lui Noe,
 A lui Avraam , a lui Isac și lui Iacob,
 Să fii tot timpul cu Mântuitorul în brațe
 Și să rostești mereu același nume drag,
 Ce minunat mai trebuie să fie ,
 Când Domnul Dumnezeu te-așteaptă-n prag
 Iar tu nu faci decât să-I sari în brațe.
 Ce minunat mai este să te iubească Dumnezeu
 Și casa unde locuiești să fie casa Lui,
 Iar tu să fii acasă și să dormi
 De –atâta drum, de-atâta plâns, de-atâta noapte.

***

Cu sufletul lipsit și gol
 Înalt gândul meu la Tine Doamne
 De ce mi se pare că mor
 Și singurătatea mă taie în suflet,
 De ce îmi e frică de Tine?
 De mine, de viață, de lume?
 De ce mi se-ntunecă mintea
 Și lacrimile fără să-mi curgă

Îmi curg mereu?
 Mereu plânge sufletul meu
 Și nu mai știu ce se întâmplă cu mine.
 Trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
 Și nu mă lăsa să mor mereu,
 Să-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

Sufletul meu parcă e un cerc alb
 Gândurile curg libere
 Ca niște pete de culoare albastre.
 Cercul meu e alb
 Și e atât de larg,
 Și e atât de adânc,
 Albul acela parcă
 Mi se desface în aripi.
 Uneori...
 Când gândul e mai sălbatic
 Ceva purpuriu începe să-mi
 Nască în suflet,
 Ceva purpuriu...
 Și ceva alb, ca o sabie
 Îmi taie de multe ori râul,
 Râul meu de lumină
 Și apă ...de lacrimi...
 Când gândul sălbatic
 Urlă și strigă ...
 O floare albastră coboară
 În cercul meu alb
 Și o mână care îi mângâie
 Frunzele...și o gură..
 Care-i sărută petalele
 Și-mi rostește ușor,
 Printr-un alt gând purpuriu
 Îmbinat cu lacrimi albe:
 „Primește pacea copilă!”

***

Mă duceam în vis spre izvorul meu
 Mă duceam în vis
 Și acolo eu mă rugam
 Mă rugam
 Și simțeam cum crește iarba
 Cum cresc florile
 Simțeam cum cresc copacii
 Vedeam cum cresc copacii
 Copacii...copacii...

***

Și mergeam în vis spre izvorul meu...
 Apa...apa...
 Apa izvorului meu îmi inunda privirile,
 Îmi spăla ochii,
 Îmi spăla picioarele!
 De ce Dumnezeule,
 Căram apa asta în mine?
 De ce, de ce o căram Iisuse?
 Și o beam, o beam,o beam...
 Și simțeam că însetez...
 Însetez, însetez mereu?!...

***

Până când...
 Până când floarea va veni spre mine?

 Și eu stăteam sub apă,
 Venea o floare și-mi inunda ochii..
 Și-mi spăla picioarele
 Picioarele pline de colb,
 Pline de nămol...
 Și mâinile mele, și fața mea...
 Și m-am uscat în razele soarelui
 În razele soarelui m-am uscat!
 Starea aceasta

E asemănătoare învierii!

***

M-a doborât rugăciunea...
 M-a prăvălit rugăciunea-n genunchi
 Și-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
 Și eram prăvălită în iarbă...
 Și-mi culegeam floarea izvorului meu,
 Izvorului meu.
 Strivită în tălpile drumului!!

***

Izvorului meu, ce pluteam în vis către el,
 Către el...
 Și pluteam mergând în genunchi...
 Și pluteam mergând în rugă...
 Spre un lac...
 Spre un lac ce înflori nuferi.
 Am coborât cu trupul sub ape...
 O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
 Plângea durerea mea în mine!....
 Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...
 O !..Dumnezeule!...
 O!...Tată..privește la Fiul Tău...
 E de mână cu mine?!.....

***

Era undeva, cineva, pe aice' , pe-aproape,
 L-am văzut anul trecut,
 Era cu ochii albaștri
 Și fugea, fugea, fugea...
 Alerga până la un copac,
 Apoi până la izvor,
 Apoi la o stea!
 Până la un nor, alerga, alerga!
 Și deodat'o lumină...
 Când mă uitai,

Avea o icoană în mâini,
 Ce-i lumina ochii albaștri
 Și mai avea un penel...
 Și fugea, fugea, fugea...
 Deodată s-a așezat,
 S-a așezat pe unda izvorului
 Și plutea maestrul sfânt
 Și nu mai fugea, penelul fugea...
 Și maestrul stătea, stătea, stătea...
 „Hei, ce faci aici?” l-a întrebat o zână
 „Hei, ce faci aici?” l-a întrebat pădurea...
 El n-a răspuns, ci s-a uitat la ceruri,
 Plutea ca-ntr-un vis, răstignit pe o cruce...
 Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
 La izvor un penel apăru...de argint...
 Ba de aur...diamant? Nu știi!
 Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
 Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
 Se ruga, se ruga, se ruga
 Și a apărut o stea...o stea..o stea...
 Maestrul sfânt!!

***

Și aud clopotele cum bat
 Și în mine cântecul sună
 Vară, vară, dă-mi și mie căldură
 Căci mie mi-e frig
 Și inima îmi îngheață iubirea...
 Știi..știi..clopotele cum bat
 Le aud sunând, umplând universul
 Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
 Și stelele nasc și cântă în sunet de raze
 În dangăt de vis, adunat într-o frunte,
 Într-o frunte măiastră de sfânt,
 Oglindit într-un zbor, în dangăt de cântec,
 Fiindcă acum e Buna Vestire
 Îngerul vestește mereu,
 Vestește lumii întregi
 Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.

Hei , prieteni,
 Hai să cântăm în sunet de clopot
 Și vioara să-și sune în doină iubirea...
 Prieteni, prieteni,
 Îngerul a vestit
 Că Dumnezeu s-a născut printre oameni
 Uitați, îngerul aduce solia
 Priviți, priviți universul cum vine cum cade în sunet de
 stea
 Peste ochii din noi oboșiți de lacrimi și rugă,
 Vededeți, vedeți prieteni
 Îngerul a venit să vestească lumina.
 Dumnezeu s-a născut printre oameni,
 Maria, Maria,, Fecioara
 Ascultă și se-nalță la cer, la cer,
 Dumnezeu e aici , lângă noi,
 Universul coboară prin raze, prin raze de foc,
 Și Fecioara, și Fecioara,
 Ascultă pe înger, ascultă pe înger,
 Și Fecioara va naște un prunc, pe Iisus,
 Îngerul aduce Buna Vestire,
 Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
 Haideți prieteni, haidem...
 Clopotele sună într-una în univers!
 Nu mai suntem singuri prieteni...
 Suntem cu El, priviți-L cum naște,
 Priviți-L cum naște în noi!!!!

***

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
 Dacă Te-am putea purta viu
 În locul inimii noastre și de acolo din locul acela
 Atât de tainic să vorbești cu noi, să vorbești cu mine,
 Dacă inima mea ar putea vibra
 La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
 Adică la Tine, la iubirea Ta,
 Dar cum să păstrez Doamne,
 În amintirea mea această mare minune,

Care e iubirea Ta?

***

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
 În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
 Oricum nu văd sau îi poţi face orbi,
 La crimele tale strigătoare la cer.
 Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituţia
 Devin legi binecuvantate de stat,
 Mâine şi crima va fi o lege
 Împotriva omului sfânt.
 O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
 De ce mi-ai dat să trăiesc
 Într-o lume atât de nebună.
 Oare dacă m-aş fi născut , Iisuse
 Pe timpul Tău, aş fi strigat , Domne
 Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?
 Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
 Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
 Când ai venit înviat către noi toţi,
 Părăsiţi şi batjocoriţi de cei ce
 Te-au ucis pe Tine ?
 Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
 Cum să fac să nu mă înşel
 Că Dumnezeuul meu eşti Tu
 Şi numai Ție trebuie să mă închin eu
 Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

***

O, nu , cât de mult doream
 Singurătatea unui pustnic,
 Dar nu în pustia pădurii
 Ci în pustia unui oraş mare,
 Atât de mare încât să te sufoci,
 Încât nu mai ştii unde eşti
 Şi nu mai ştii cine eşti
 Dar pustiul acesta este la fel de frumos

Ca și pustiul pădurii,
 În loc de flori, copiii mici zâmbesc
 Și în loc de copaci înfloriți
 Oameni stresați și crispați,
 Cu grija încrețită pe frunte
 Și cu sărăcia pictată pe haine.
 În loc de fiarele pustiului
 Sunt oamenii ce nu te cunosc
 Și plictisiți, cu arma ucigătoare
 În suflet, trec peste tine
 Ca peste un gunoi.
 Cum să nu te rogi în acest pustiu,
 Atât de înfiorător și cu atâta moarte,
 Unde oamenii cad secerăți ca iarba câmpului
 De bolile sufletului ce ne biciuie-n iad.

***

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
 Câtă bucurie îmi aduce singurătatea mea,
 În liniște mă gândesc la Tine
 Și câtă pace are sufletul meu,
 Nu mai plânge cu atâta durere
 Ca atunci când eram
 Numai eu singură pe pământ

***

Sunt singură cu Dumnezeu,
 Nu e nici un om în odaia mea,
 Eu stau și ascult, ascult singurătatea cum tace,
 Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
 E noapte, orașul are becurile aprinse,
 Mașinile vuiesc și oameni merg pe străzi
 Fiecare cu gândurile lui,
 Câtă lume adunată într-un oraș
 Atât de mare, cu atâtea mașini,
 Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie.

Dar zgomotul acesta de fond
 Nu ajunge până în chilia mea
 Dintr-un bloc cu zece etaje.
 Stau în chilia mea dintr-un bloc
 Și mă rog în singurătate cu Domnul,
 Ce pustiu... !!! Fugi de el!!!!

***

Va fi sărbătoare, Doamne,
 În ziua aceea tot omul va plânge
 De fericire mare, pentru că noi
 Noi toți, atât de chinuiți
 Și atât de triști
 Vom râde și ne vom bucura
 Fiincă ne-am reântors însfârșit acasă,
 Pentru totdeauna acasă, acolo unde
 Iubirea plutește peste tot
 Și unde Tu ne aștepți cu brațele deschise
 Pentru îmbrățișarea iubirii
 Ce ne-am dorit-o și pentru care am rătăcit ,
 Ce fericită voi fi atunci , Doamne,
 Când Te voi privi în ochi
 Și – Ti voi spune însfârșit
 <Doamne, Tu ești !>

***

Iți dai seama ,Doamne,
 Noi doi și cu oamenii
 Împreună vom pluti
 Și vom dansa
 Asemeni ploilor
 În zborul curcubeului
 Și asemeni privirilor ce
 Te văd.

***

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
 În ziua cea mare, când totul va fi nou,
 Când va fi sărbătoare și vom zâmbi iarăși,
 Dar voi zâmbi pentru prima oară,
 Căci sunt în casa Ta,
 O, Doamne, ce fericire,
 Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
 Cum nu am putut niciodată să Te văd.

***

Doamne, florile astea albastre
 Au umplut pământul cu parfumul lor.
 Doamne, îți dai seama, tot pământul
 Să vibreze la chemarea Ta,
 La cântecul Tău,
 Tot pământul să cânte odată cu Tine
 Și noi oamenii să cântăm
 Plutind în jurul Tău,
 Asemeni stelelor în jurul soarelui,
 Asemeni florilor în jurul apei
 Și asemeni ochilor mei ce se învârt
 Plutitori și visători , strigându-Te
 Și privindu-Te să Te gădesc.
 Prin toată creația lumii!!!!!!

Victorita Duțu este absolventă a facultăților de matematică și de filozofie și este profesoară de matematică la un liceu din București. În particular se ocupă și cu pictura.

Pentru mai multe detalii puteți viziona site-ul:
www.victoritadutu.home.ro
victoritadutu@yahoo.com

Date biografice:

S-a născut în 1971, în județul Botoșani,
 în 1990 absolventă a Liceului Pedagogic din
 Botoșani,
 în 1995 absolventă Facultății de Matematică, din
 Iași,
 în 1999 absolventă a Facultății de Filosofie, din
 Iași,
 1998 “Masterat în Logică și Hermeneutică “,
 din 2000 profesor de matematică la un colegiu din
 București.

În 2003 publică volumul de versuri, *Spații*
 “,debut,“

la Editura Muzeului Literaturii Române din
 București.

În 2005 publică volumul de versuri “*Cuvintele*”,
 tot la editura *Muzeului Literaturii Române* ,
 București,

și expune la *Fundațiile Regale*,
Biblioteca Centrală Universitară, Sala
Profesorilor,

expoziția de pictură și poezie intitulată :”*Punctul de*
la infinit ”.